

Arrest

nr. 148 225 van 22 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 2 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 15 september 2011 diende verzoekers stiefmoeder een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zij gaf in deze aanvraag aan dat zij werd vergezeld door verzoeker.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 21 oktober 2011 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van verzoekers stiefmoeder onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Bij aangetekende zending van 15 december 2011 diende verzoekers stiefmoeder een nieuwe aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. In deze aanvraag wordt verzoeker opnieuw vermeld.

1.4. Op 2 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 december 2012 ontvankelijk wordt verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 23 januari 2014 de beslissing waarbij de tweede aanvraag van verzoekers stiefmoeder om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Verzoekers stiefmoeder stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest nr. 131 167 van 9 oktober 2014 vernietigde de Raad de beslissing van 23 januari 2014.

1.7. Op 31 oktober 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een nieuwe beslissing waarbij de tweede aanvraag van verzoekers stiefmoeder om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Hij nam tevens ten aanzien van verzoeker, zijn vader, zijn stiefmoeder, zijn broer en zijn zus de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 13 november 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: [L.S.] [...]

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene verklaart in zijn asielprocedure op 10.10.2010 het grondgebied te hebben betreden. Op 12.07.2011 werd zijn asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.“

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7 en 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het beroepsgeheim.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Verzoeker krijgt op datum van 13.11.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, gebaseerd op artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Dit bevel werd betekend op de zelfde dag als een beslissing dd. 31.10.2014 van ongegrondheid van een aanvraag 9ter, ingediend op 15.12.2011 in hoofde van zijn moeder, mevrouw [L.N.].

Dit bevel hangt dus samen met de afwijzing van de aanvraag tot regularisatie om medische redenen van zijn moeder.

Deze beslissing van 31.10.2014 is gebaseerd op een medisch advies van 30.10.2014.

De arts-adviseur onderzoekt de medische situatie van mevrouw [L.] en doet uitspraak over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen in Servië.

De arts-adviseur doet hierbij klaarblijkelijk uitspraak over zaken die niet tot zijn bevoegdheid behoren door zich baseren op gegevens waartoe hij geen toegang dient te hebben.

Zo verwijst hij naar verklaringen van mevrouw [L.] in het kader van haar asielaanvraag gedaan, dat haar ouders en broer in Servië verblijven. Dit leidt tot het besluit dat mevrouw [L.] in Servië opvang en hulp zou kunnen krijgen.

Het is echter zo dat deze verklaringen zijn afgelegd voor het CGVS waar het principe van vertrouwelijkheid geldt (punt 3 gehoorhandvest CGVS) :

“Hij [de protection officer] benadrukt de vertrouwelijkheid van de verklaringen die in het kader van het gehoor zullen worden afgelegd, en van elk element van het dossier. Er wordt geen informatie meegegeeld aan personen/instanties door wie de asielzoeker vreest vervolgd te worden. Deze vertrouwelijkheid wordt gegarandeerd overeenkomstig de Belgische wetgeving, inclusief beroepsgeheim.”

De vraag stelt zich hoe DVZ toegang heeft tot deze vertrouwelijke informatie en vervolgens stelt de vraag zich of DVZ verklaringen in het kader van een asielaanvraag gegeven, zonder meer, kan overmaken aan een arts-adviseur.

Dient DVZ en vervolgens de arts-adviseur toegang te hebben tot deze vertrouwelijke informatie om zijn beslissing/advies te vormen?

Verzoeker en zijn familie menen dat het antwoord hierop negatief is.

Het CGVS is een onafhankelijke asielinstantie die zich niet hoeft te verantwoorden t.o.v. DVZ.

DVZ is namelijk in veel gevallen, ook in casu, de tegenpartij die beslist over het al dan niet toegang verkrijgen tot het grondgebied.

Aldus komt artikel 458 van het strafwetboek in het gedrang :

“Geneesheren, heilkundigen, officieren van gezondheid, apothekers, vroedvrouwen en alle andere personen die uit hoofde van hun staat of beroep kennis dragen van geheimen die hun zijn toevertrouwd, en deze bekendmaken buiten het geval dat zij geroepen worden om in rechte (of voor een parlementaire onderzoekscommissie) getuigenis af te leggen en buiten het geval dat de wet hen verplicht die geheimen bekend te maken, worden gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van honderd [euro] tot vijfhonderd [euro].”

Het beroepsgeheim is geschonden door de CGVS, beroepsgeheim dat hij zichzelf heel duidelijk oplegt in het handvest.

De gegevens, die werden verkregen door schending van het beroepsgeheim, werden gebruikt als motivering om een afwijzende beslissing te nemen.

Dit betekent dat de beslissing aangaande de medische regularisatie, ernstige gebreken vertoont in de materiële motivering en dat er kennelijk onredelijk gehandeld is.

Mevrouw [L.] heeft dan ook beroep aangetekend tegen de beslissing betreffende de aanvraag 9ter.

Het bevel dat werd betekend aan verzoeker als gevolg van de afwijzende beslissing inzake de medische regularisatieaanvraag van mevrouw [L.] dient dan ook om dezelfde redenen te worden nietigverklaard.”

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, immers geduïd dat verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat hij langer dan negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen in het Rijk verblijft. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Daarnaast moet worden gesteld dat bij het nemen van de in voorliggende zaak bestreden beslissing geen toepassing werd gemaakt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en deze bepaling ook niet dient te worden aangewend om te kunnen beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tot een schending van voormelde wetsbepaling bij het nemen van de bestreden beslissing kan bijgevolg niet worden besloten. De Raad dient tevens te benadrukken dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verweerder enkel toelaat een verblijfsmachtiging om medische redenen toe te staan aan een vreemdeling “die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”. Voormelde bepaling laat verweerder dus niet toe om familieleden van een zieke vreemdeling tot een verblijf te machtigen. Familieleden van zieke vreemdelingen kunnen een beroep doen op de bepalingen inzake gezinshereniging of kunnen een aanvraag indienen om, met toepassing van artikel 9 of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd wanneer zij een verwant die om medische redenen tot een verblijf werd gemachtigd wensen te vervoegen.

3.2.3. Los van de vaststelling dat verzoekers grieven inzake de beslissing waarbij zijn stiefmoeders aanvraag om machtiging tot verblijf als ongegrond werd afgewezen niet gericht zijn tegen de in casu bestreden beslissing en dus niet dienstig zijn kan tevens, ten overvloede, worden aangegeven dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers stiefmoeder zelf verweerder in kennis stelde van het feit dat haar broer en ouders in Servië verblijven. Zijn betoog dat verweerder slechts over deze inlichtingen kon beschikken omdat een ambtenaar bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beroepsgeheim miskende mist dus feitelijke grondslag.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat een, in het kader van een op medische gronden ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, door verweerder aangestelde controlearts bij de beoordeling

van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van bepaalde medische zorgen niet vermag gebruik te maken van inlichtingen die een vreemdeling die verzocht op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd reeds aan verweerder meedeelde in het raam van andere aanvragen of procedures.

Verzoeker toont ook niet aan dat de ambtenaar-geneesheer zelf die verweerder aanstelde enig medisch geheim dat hem werd toevertrouwd, buiten het wettelijk kader waarbinnen dit is toegestaan, bekend maakte.

3.2.4. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.5. Verzoeker brengt ook geen enkel gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij wordt onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Tot een schending van artikel 3 van het EVRM kan bijgevolg niet worden besloten.

3.2.6. Gelet op voorgaande vaststellingen kan op basis van verzoekers verklaringen tevens niet worden geconcludeerd dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

3.2.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan het volstaan op te merken dat verzoeker nalaat op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij van oordeel is dat deze bepaling werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK